

jemu bližnjemu. Delo stori, da je človek zdrav, zadovoljen, premožen in da mu ni dolg čas; delo varuje človeka marsiktere škode in neumnosti. Delati pa se mora človek vedno vaditi. Kdor se mlad ne vadi po svoji moči pridno delati, tudi odrasen in star ne dela rad in pridno. Spretni in delavni mož je bil popred priden deček; dobra gospodinja je bila popred poštena in pridna deklica; oba sta že mlada svoje moči za delo vadila, in oba jih tudi zdaj obračata za to, da po božji volji pridno delata in si vsakdanji kruh služita, ter koristita svoji deržini, pa tudi vsi srenji in deržavi. Človek lahko veliko veliko dobrega stori, če je priden in če svoje moči rabi za dobre reči; ravno tako pa tudi človek s svojimi močmi lahko neizrečeno veliko hudega stori, če ima slabo voljo. Kdor nesramno in hudobno govori, dela napak z jezikom, ki je božji dar; kdor bližnjega goljufa, onečasti zlati dar uma, ki mu ga je Bog podaril; kdor drugim škodo dela, bi bilo boljše, da bi ne znal delati. — „Kdor ne dela, naj tudi ne jé“. Pošten in pobožen človek rad pridno in prav dela, in je zraven vedno vesel in dobre volje. Delo pa ni vsako enako važno in potrebno. Naj potrebnije so tiste dela, ktere nam pridobujejo vsakdanje potrebne reči. Ako bi kmet polja ne obdelal, da bi ne oral, sejal, vlačil, pletl, žel in mlatil, bi nihče ne prinesel žita v mlin, in tedaj bi tudi moke za kruh ne bilo. Vidi se tedaj, kako imenitne so dela, ki jih kmet opravlja. On pa zopet več reči potrebuje, ki jih sam ne more narediti. Treba mu je orala in brane, konjske in volovske oprave, vozov, kosá, serpov, grabelj i. t. d.; te reči mora imeti, da more svoje delo izverševati. Potrebuje tudi obleke za se in za deržino, stanovanja, hišnega orodja i. t. d. Hudo bi bilo, če bi vsak človek mogel narediti sam vse, česar potrebuje. Zato je Bog tako vravnal, da ljudje eden drugemu pomagajo delati, da si delo polajšajo, da si prihranijo čas in da delo prav tekne. Vsak človek mora po svoje delati, ter z delom sebi in drugim koristiti. „Pridne roke so boljše, kakor zlate goré“.

Književstvo.

„Slomšekove Drobtnice“ za leto 1863 so prišle po nemilih naključbah, kakor pregovor pravi, še le zdaj na svetlo. Posvečene so s slavnim Slomškovim imenom. Zraven drugega neprecenljivega blaga, ki ga ima tudi ta knjiga, se nahaja v teh

tudi obširen popis Slomškovnega življenja. Nobena dobra šola in hiša naj ne bo brez te zlate knjige.

„Wörterammlung und Regeln zur deutschen Rechtschreibung“. Zusammengestellt von Fr. Gerkmann. Tukaj je na eni poli vse, kar morajo učenci glavnih šol v kratkem vediti o nemškem pravopisu. Ta spis je prav marljivo sestavljen in bo koristil posebno slovensko - nemškim šolam, kjer si morajo učenci veliko nemških besed za pisanje zapomniti. Naprodaj je to delce v J. R. Milicevi tiskarnici za 5 kr.

„T o r b i c i“

moram nekaj in sicer to le po telegrafu v Zagreb poslati: Pesmica, ki si jo ti, „Torbica!“ zadnjič v svojem 2. listu na terg prinesla pod imenom: „Moj dom“, je ukradena in z dušo in s telesom uzmana iz Praprotnikove zbirke: „Pesmi cerkvene in druge“. V Ljubljani 1856, str. 71. — Tat v mlinu ti je znan; primi ga, in izroči ga slovstveni sodni; sama pa tudi za naprej bolje čuvaj, da ukradenega blaga ne boš kupovala!

„Tovariš“.

Novice.

Iz celjske okolice. Potovaje po šolskem svetu nabral sem nekaj medu, pa tudi pelina, kar izročim tukaj „Tovarševi“ torbici. Pri šolskih skušnjah sem tu pa tam vidil in slišal marsikaj lepega, pa tudi, se vé, da dovolj nevkretnega. Pri sv. B. se je zbralo k šolskemu spraševanju mnogo poslušavcev, kateri so veselo poslušali mične vprašanja in odgovore. Vidilo se je, da so se učenci tudi učili sadje in vino pridelovati. Blagi g. župnik T. C. so že prejšnje leta odmerili kosček prostora v vinogradu za drevesnico; ker pa je bila ta drevesnica zdaj že pretesna, dal je šoli neki drugi dobrotnik še večji prostor za njo. — Vselej sem veselo popotoval po svojih domačih krajih, pa ravno zdaj sem naletel na marsikaj, kar mi ni bilo po volji. Namesto lepega domačega pozdrava: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ sem čul pri učencih: „Kot moren! — kis te hond“ i. t. d. Menim, da bi učitelji po slovenskih krajih lahko odpravili take in enake nerodnosti, če bi jim bila domača reč kaj pri sercu. V neki šoli vidil sem v zapisniku imena: Janschekowitsch, Pugsitsch, Sellinschegg, Blatnigg; koga bi vendar to ne bodlo v oči! Nekteri učitelji še vedno menijo, da kažejo veliko učenost, če navadijo učence kakih 30 — 40 besed po nemški „abendrati“, „abvandlati“ i. t. d. Pa, kako bi bilo mogoče, da bi bilo drugače, če nekteri učitelji sami ne znajo slovenski in tudi znati nočejo, ker namest slovenskih časnikov vidiš pri njih pogosto „Mussestunden“ i. t. d. — Umerli so že pred več časom verli ptujski dekan, ki so bili pravi oče domače šolske mladine. Po grenki zgubi